

φτόματος κ ε χ η ν ό τ ο ς. Ἄρα τὸ λατινικὸν *Cano* ἔχει πρὸς τὰ ἡμέτερα Χάνω καὶ Χάινω σχέσιν αὐτόδηλον, μάλιστα καθόσον τὸ ἀπαρέμφατον Χάινειν καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἑλλήσι ποιηταῖς ἐδήλωσεν ἐνίοτε τὴν πράξιν τοῦ Ἄδειν. Τὸ δὲ Χάνω πάλιν, ὅπερ κατὰ πρόθεσιν συνηθείας μετέβαλε τὴν σημασίαν, ἔχει καὶ τοῦτο ρίζαν τὸ Χάω, οὗ τύπος ἀπλούστατος καὶ πρωτογενὴς τὸ προμνησθὲν Ἄω, πνέω, φυσῶ.

Τὴν αὐτὴν τότε συγγένειαν παρετήρησα καὶ εἰς τὸ *Canto* τῆς Ἰσπανικῆς, τῆς Ἰταλικῆς, καὶ τῆς Βλαχικῆς, εἰς τὸ *Chanter* τῆς Γαλλικῆς, καὶ εἰς τὰ ἕτερα τῶν νεολατινικῶν γλωσσῶν συμπαράγωγα, ἐν οἷς, ἀντὶ τοῦ Χάνω, ἐπεκράτησεν ὁ σχηματισμὸς Χάνδω, σχηματισμὸς ὡσαύτως διὰ τοῦ ἀρχετύπου Ἄω συγγενὴς πρὸς τὸ Ἄδω τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸ *Cano* τῶν Ῥωμαίων.

Ἡ φιλόσοφος αὕτη τῶν λέξεων Ἄδω, *Cano*, *Canto* συμπαράγωγη ἐκ τῆς αὐτομάτου ιδέας τοῦ πνέειν, ἥτις ὁμοιοτρόπως σχεδὸν ἐπῆλθε τῷ νῷ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν καὶ τῶν λατινικῶν φυλῶν, πρὸ πολλοῦ ἐξέλιπεν ἐκ τῆς ἡμετέρας καθομιλουμένης. Τὸ Ἄδω, οὐπερ τὰ γενέθλια δεσμοῖς ἀδελφικοῖς συνῆψαν τὴν γλῶσσαν ἡμῶν πρὸς τε τὴν λατινίδα καὶ τὰς ζώσας θυγατέρας τῆς, περιέπεσεν ἐν ἀχρηστία ἅμα τῷ ταυτοσημάντῳ κατ' ἕκτασιν Ψάλλω, σωθέντι μόνον ἐπὶ ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. Ἀντὶ δὲ τῶν εὐγενῶν τούτων, ἀπανταχοῦ τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος παρεισήχθη τὸ ἕτεροσημαντον Τραγοῦδῶ, ὅθεν προῆλθε τὸ Τραγοῦδι, ἄσμα.

Πότε, πῶς, καὶ διατί συνέβη ἡ τοιαύτη μεταβολή;

Τίς ποτε ὁ λόγος, ὁ ἀναγκάσας τοὺς πατέρας μας ν' ἀποβάλῃσι λέξιν καὶ πατροπαράδοτον, καὶ φιλοσοφικῆς ἐμβριθείας ἔμπλεων, ἄλλην δέ τινα ν' ἀντικαταστήσωσιν αὐτῇ, διάφορον ἔχουσαν καὶ τὴν παραγωγὴν, καὶ τὴν ἱστορίαν, καὶ τὴν σημασίαν;

Ἐκρινον τὸ ζήτημα οὐκ ἀναξιόλογον. Τὸ δυσδιάλυτον τοῦ θέ-

